

На сцената на Държавна опера – Стара Загора:

весела вакханалия от Адам и Ева насам

Донка Йотова

С тази постановка Държавна опера – Стара Загора дава отново заявка всяко ново представление да се превръща в събитие за публиката. Гаранция за това е творческата атмосфера в работата на постановъчния екип и изпълнителите с отношенията на взаимна радост по време на работата, както споделят участниците в спектакъла. Те наистина успяха да предадат и на публиката тази положителна енергия, която се изразява във видимото удоволствие, с което пеят и играят артистите, защото великолепното настроение, което цари на сцената, увлича и залата.

По силата на договарянето в т. нар. Балканска мрежа декори, костюми могат да се преотстъпят и да се използват и от друг оперен театър, но, разбира се, да са от нова постановка. В случая Старозагорската опера използва декора на същия спектакъл на Бургаската опера. Автор на сценографията е Иван Попов, който се е водил от основната идея нещата да претърпят известно осъвременяване 200 години след Моцарт. Сполуката на художника е в майсторското обединяване на разностилните архитектурни дадености – извисените сгради в дъното с футуристичната геометрия в декорацията на самата сцена. На пръв поглед еkleктика, но разностилието в случая не е порок, а част от атмосферата на спектакъла. Зрителят е свикнал и на днешното разностилие на „късо-дълго“ в дрехите, а всичко тук е направено за забава в негова част.

Стремежът на диригента, маестро Ивайло Кринчев, по негово признание е да се постигне максимално съвършенство в звуковата естетика на Моцарт в това заглавие. И наистина Моцарт прозвуча с присъщата ефирна лекота на неговата музика без уморителните речитативи, но тук-там с клавесинова звучност за „декорация“, за да напомня за онова далечно музикално време.

Според режисьора Александър Текелиев, произведението на Моцарт е посветено на... женската вярност и нейните много нестабилни устои. Произведението на старозагорска сцена има съвременен прочит, който е поставен в една рамка, като се започва още от Адам и Ева, от първородния грях, и се завърши с него.

Разбира се, че 4-часовият прочит на оригинала на Моцарт, не е по силите на съвременния зрител да издържи. Подобен опит може да се осъществи при специални условия и с други екстри за една специална публика. Тук

темпоритъмът действа положително на зрителя, който е поставен в положение да се забавлява във всеки момент от спектакъла.

Три са гостенките в този спектакъл. Нона Кръстникова в ролята на Фиордилиджи, Йоана Кадийска като Дорабела и Надежда Кондаклиева като Деспина привличат вниманието с великолепните си гласове, артистичност, с която изграждат свежи, пластични образи на своите героини – истинско удоволствие за публиката.

Сполука за спектакъла е солистът на Старозгорската опера Валери Турманов в ролята на Гулиелмо в артистично съдружие с Николай Моцов – Ферандо. За двамата е много важно е да изведат комедийната нишка в спектакъла. Със своите превъплъщения от флотски офицери до арабски шейхове те поставят на изпитание своите очарователни момичета. Младите хора, които пеят, носят качествата на зрели и опитни изпълнители и зареждат спектакъла с много настроение.

На пресконференцията по повод премиерата от страна на гостите от постановъчния състав бе подчертано, че е много приятно да се работи в един организиран театър като Старозагорската опера, която в момента е в подем и се вижда колко напред са тръгнали нещата с една много добра репертоарна политика.

Препечатано със съкращения от в-к „Национална бизнес поща“, 29.04.2016.